

Drie weken geleden

‘Als je een wens voor de wereld mocht doen, wat zou je dan wensen?’

Mijn tweelingbroer Xavier had zijn hoofd naar me toe gericht. Zijn ogen glinsterden prachtig in het maanlicht. Die nacht, toen we op onze rug in de achtertuin lagen, leken de sterren helderder dan ooit tevoren.

Ik schonk mijn broer een stralende glimlach. ‘Ik zou wensen dat elke dag een zonnige dag is en dat de nachten net zo’n heldere sterrenhemel zullen hebben als deze.’

‘Dat klinkt geweldig, Kayla.’

‘Wat zou jouw wens voor de wereld zijn?’ vroeg ik hem, wetende dat hij zijn antwoord al klaar had. Dit was Xaviers ding. Elke dag opnieuw stelde hij exact dezelfde vraag. Soms vroeg hij me zelfs twee keer per dag naar mijn wereldwensen. Vooral als hij mijn antwoorden niet goed genoeg vond.

‘Ik wens dat alles vertraagt.’

Ik dacht zorgvuldig na over zijn woorden, maar zoals gewoonlijk begreep ik de betekenis ervan niet helemaal. ‘Waarom?’

Xavier ging rechtop zitten, leunend op zijn onderarmen. Hij hield zijn hoofd schuin en keek recht naar de maan, die op een halve cirkel leek. ‘Ik wens dat de seconden minder snel voorbijgaan, zodat iedereen een beetje langer van het leven kan genieten.’

Ik denk vaak aan die nacht. Het was de laatste avond met mijn tweelingbroer. Nu is het een herinnering met een gouden randje. Als ik had geweten wat ik nu weet, was ik voor altijd naast hem blijven liggen. Helaas had de toekomst andere plannen.

Vandaag loop ik door de gangen van het universiteitsgebouw. Het tweede collegejaar is een paar weken geleden begonnen, maar ik had er nooit bij stilgestaan dat ik dit alleen zou moeten doen. Ik zal nooit meer 'Hey, Xavier!' en 'Goede wedstrijd, Xav' horen. En het allerergste vind ik dat hij me nooit meer zal vragen naar mijn wensen voor de wereld. Ik zal zijn scheve glimlach nooit meer zien en ik zal nooit meer in zijn ogen kijken – die blauwgrijze ogen waar ik mezelf zo in herkende, al was het maar omdat ze exact dezelfde kleur hadden als de mijne.

Waarom niet meer? Dat valt allemaal te wijten aan een stom ongeluk.

Twee weken en vijf dagen geleden verongelukte mijn broer met de auto. Hij was onderweg naar een vriend van hem. Het was niet Xaviers schuld. Misschien maakt dat het wel nog moeilijker voor degenen die hij heeft achtergelaten. Hij reed gewoon op zijn eigen weghelft, volgde de bocht perfect, toen er een auto van de andere kant kwam. In het donker van de nacht stonden de lampen van die auto uit. De bestuurder lette niet op en reed recht op mijn broer af. De auto ging dwars door de voorruit van mijn ouders' blauwe Volkswagen heen. De bestuurder – een man

van ongeveer veertig – heeft er alleen een hersenschudding en een gebroken neus aan overgehouden. Mijn broer was op slag dood.

Ik weet dat het niet echt aardig van me is om de verwondingen van die man te minimaliseren, maar het is gewoon oneerlijk dat de schuldige nog leeft en mijn broer dood is. Xavier zat nog zó vol met leven. *Ik wens dat de seconden minder snel voorbijgaan, zodat iedereen een beetje langer van het leven kan genieten.* Nu staat mijn wereld compleet stil. Ik weet niet of dat was wat hij bedoelde met zijn wens.

Dat mijn achttienjarige broer is overleden, enkel omdat iemand niet oplette achter het stuur, maakt me zo ontzettend kwaad. En het verdriet dat ik erna voel, is nog erger dan de boosheid. De verwoestende storm die door mijn hoofd raast, gaat uiteindelijk wel liggen. Maar het verdriet houdt me 's nachts vast alsof het zich in mijn hart en ziel heeft verankerd. Als een donkere zee waarvan de druppels traag over mijn wangen blijven stromen tot ik bijna leeg ben. Tot mijn hele lichaam in een miljoen kleine stukjes breekt. En toch blijven er elke nacht genoeg tranen over voor de volgende.

Dat is dus de reden waarom ik liever boos ben dan verdrietig. Aan mijn verdriet kan ik niet ontsnappen. Mijn woede daarentegen kan ik naar buiten richten. Zelfs de kleinste, meest onbelangrijke dingen zorgen ervoor dat ik wil schreeuwen of slaan. Maar het meest van al is mijn woede gericht op de roekeloze man die Xavier heeft weggenomen van deze wensloze wereld.

Ik ben nog steeds diep in gedachten als ik het klaslokaal in loop en plaatsneem op een stoel achterin. Mijn docente voor management, mevrouw Smith, glimlacht verdrietig naar me, maar zegt

niets. Daar ben ik haar dankbaar voor, omdat ik op de meeste vragen toch geen eerlijk antwoord kan geven. Zoals 'Hoe gaat het met je?' en dan een trieste blik. Kom op, hoe verwachten mensen dat ik die vraag beantwoord? Ik kan niets anders verzinnen dan: 'Het gaat niet, ik val compleet uit elkaar.' Alleen is dat niet sociaal aanvaardbaar. De enige keuzes die je hebt om zo'n vraag te beantwoorden, zijn dingen als: 'Het gaat goed', 'Ik zal me er wel doorheen slaan', 'Ik hou me bezig' of 'Komt wel goed'. Maar eerlijk gezegd weet ik niet of het ooit weer goedkomt. Daarom kies ik ervoor om nooit te antwoorden. In plaats daarvan heb ik iets bedacht wat ik kan gebruiken bij elke gelegenheid: ik draai me gewoon om en ik loop weg. En het werkt elke fucking keer.

Meer studenten komen de klas in gelopen, van wie een paar mijn naam of die van Xavier fluisteren. Ik hoor zelfs iemand zeggen: 'Dat is wel dapper.' Ik negeer iedereen en ik focus me op een witte stip van een krijtje op het bord. De dodelijke blik in mijn ogen zorgt ervoor dat de stoel naast me leeg blijft. Dat vind ik helemaal prima. Ik heb het liefst niemand om me heen. Rust en stilte is alles wat ik nodig heb.

Als iedereen er is, begint mevrouw Smith te praten. 'Oké klas, laten we verdergaan waar we vorige week zijn gebleven.'

Bijna snuif ik boos, maar ik hou mezelf nog net tegen. O, als Xavier maar weer verder kon gaan waar hij vorige week was gebleven met zijn leven. Ik besluit om me af te schermen van de stemmen van mijn docente en klasgenoten. De rest van de dag blijft mijn capuchon op mijn hoofd.

Zeven maanden gaan voorbij en elk moment breng ik alleen door. Niet dat ik dat erg vind, want ik wil nog steeds niemands aandacht. De rest van de wereld heeft Xavier compleet uitgewist. Het lijkt wel alsof hij niets meer betekent. Ik weiger me daarbij aan te sluiten.

Als een zombie loop ik naar het klaslokaal van mevrouw Smith voor weer eens een les management. Ik zit op dezelfde stoel als zeven maanden geleden en wacht totdat de rest gevuld wordt door mijn klasgenoten. Ik trek de capuchon van Xaviers trui over mijn hoofd. Opnieuw blijft de stoel naast me leeg. Inmiddels doet niemand nog moeite om me te benaderen. Dat heb ik ook liever zo. Mevrouw Smith vangt mijn blik. Dit keer glimlacht ze zonder verdriet. Het is een échte glimlach. Een kleine fonkeling vult mijn lichaam. Sinds Xavier overleden is, heb ik geen echte glimlach meer ontvangen en totaal onverwachts voelt het fijn om dat te zien. Dus glimlach ik een klein beetje terug. Ik hoop dat de mijne net zo echt is als de hare, maar dat durf ik niet met zekerheid te zeggen. Ik heb al even lang zelf niet meer naar iemand geglimlacht.

Mevrouw Smith trekt haar wenkbrauwen op. Ze opent haar mond, maar in plaats van iets tegen me te zeggen, begint ze met haar les.

Ik schrijf haar uitleg op. Ondanks alles heb ik mijn schoolwerk wel bijgehouden de afgelopen maanden. Mijn cijfers zijn zelfs goed. Ik wist, als ik mijn best niet deed, dat mijn broer me door